Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

21

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HET KASTEEL VAN KESSEL
werd
HARDNEKKIG VERDEDIGD...

(Zie blz. 3.)

Wapens zijn geen speelgoed!

DIT is geen verhaaltje, doch een ware geschiedenis, zoals de moeder van een van onze lezers, een jongen van negen jaar, ze ons vertelde :

— Die avond zat m'n zoon, Herman, te schrijven vlak bij het raam. Ik was bezig in het aanpalend vertrek, als ik plotseling luidkeels « Mama » hoorde schreeuwen. Ik liep naar m'n zoon toe en het eerste wat ik merkte, was 'n kleine, ronde opening in de ruit.

— 't Doet hier zeer, Mama, zei Herman en wreef over z'n slaap.

De huid was tamelijk erg geschramd en er was hier zonder twijfel iets vreemds gebeurd. 'k Belde de politiecommissaris op die dadelijk kwam en vaststelde, dat de ruit doorboord was evenals de gordijn voor het raam. De zoldering van de kamer was beschadigd. Iemand had geschoten, dat stond zo vast als een paal boven water, doch wie en waarom?

De volgende morgen vonden we op de vloer de hagel van een luchtdruk karabijn. Intussen had de commissaris heel de buurt ondervraagd en het duurde niet lang of hij ontdekte de jongen die, de avond te voren, op een vogel geschoten had, die over de tuintjes vloog.

De jongen had de vogel niet geraakt, maar... indien Herman z'n hoofd een paar centimeter dieper over z'n werk had gebogen, zou het schot hem vlak in de slaap getroffen hebben. M'n beste Kuifje, wat denk je hierover?

Wat ik hierover denk? Ten eerste : dat men geen karabijn in handen van kinderen mag geven! Ten tweede : dat jongens beter werk kunnen verrichten dan vogels neerschieten. Ten derde : dat de tuintjes van stadswoningen niet geschikt zijn om schutterstalenten te ontwikkelen. Ten vierde : dat het toeval een onschuldig slachtoffer spaarde en we hierom God moeten dankbaar zijn.

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Onze brievenbus

Jos Janssens en Luc Pitsi, Leuven. — 'k Geloof dat er in de studentenstad iets roert, want onze club gaat er met reuzenstappen vooruit. Ik dank jullie van harte voor jullie inspanning en propaganda. Hoe gaat het op school? Vertel me daar de volgende keer wat over.

W. W., Brugge. — Dank voor je openhartige mening over ons blad. Wanneer je in Brussel bent, mag je steeds even aanlopen, het doet ons altijd plezier persoonlijk met onze lezers kennis te maken.

C. Vertongen, Antwerpen. — Het gevraagde nummer werd je opgezonden. Krijg je je blad nu regelmatig? Ik verwacht je pasfoto spoedig en heet je reeds bij voorbaat hartelijk welkom in club.

Henri Lembregt, Oostende. — Dank voor je briefje. Ik ben er van overtuigd, dat je een volgende maal meer sukses zult hebben. Waarom beproef je je geluk niet eens door onze vragen van « Jullie krijgen het woord » te beantwoorden? Je leert toch opstellen op school en zo moeilijk is het beslist niet.

Jan Cabooter, Hasselt. — 'k Lees graag lange brieven, dat is een meevaller, niet? Aan zo'n groepleider kan ik je, jammer genoeg, niet helpen. Weet je leraar hiermee geen raad? Ken je geen scoutsleider? Zevenhonderd frs. is inderdaad nogal veel en als ik van jou was, zou ik niet te zeer aandringen op een bepaalde, uniforme kledij. Dat heeft ten slotte minder belang en niet alle ouders zouden hun jongens het voorgeschreven pak kunnen bezorgen. Ik wil, indien je zulks wenst, tijdig een aankondiging plaatsen in onze brievenbus opdat alle lezers uit Hasselt je plan zouden kunnen steunen.

De Kuifje's ploeg uit Knokke. — Dat jullie het eens zouden worden, wist ik wel en ik vind het prettig dat de twist werd bijgelegd. Stem nu ook de onderleider, indien jullie vinden dat die er beslist nodig is, en doe niet zoals de « grote mensen », die weken en weken palaberen en dan nog niet weten wat ze willen. Toon allemaal jullie goede wil en het komt voor elkaar. Hier gaat dan een « Hip, hip, hoera! » voor de president.

André Vansteenkiste en Raphael van Walleghem. — Tot nog toe hebben we alleen wimpels, maar we vinden jullie initiatief uitstekend en zullen doen wat mogelijk is om jullie voldoening te schenken. Heb echter wat geduld!

Emiel Bijdekerke, Peulis. — Je foto is terecht gekomen en de lidkaart en het kenteken worden je opgezonden. Heb echter een beetje geduld, want we worden met aanvragen overrompeld. Ik heet je bij voorbaat van harte welkom in de grote club en ben er van overtuigd, dat je een van ons flinkste leven zult worden. Wanneer neem je deel aan onze prijsvragen?

Willy Matthijs en Roland van Walleghem, Knokke. - In Knokke werden waarachtig alle zeilen bijgezet. Proficiat hoor! Ik riep jullie een hartelijk welkom toe en verwacht spoedig een lange, persoonlijke brief om mekaar beter te leren kennen.

Rudolf Hendrickx, Vilvoorde. — De voorwaarden om lid te worden van de club werden je opgezonden, alhoewel ze reeds ettelijke malen in ons blad verschenen. Bij voorbaat ook hartelijk welkom.

Achiel Voet, Deinze. — Nu je lid bent van onze grote familie, is je eerste werk propaganda maken voor ons blad. Zul je het doen? Veel sukses!

Annie Beunen, Boom. — Je had goed geteld, hoor! De bon die in ons blad verschijnt telt, bewaar hem dus zorgvuldig.

G. Cooman, Jette. — De gevraagde nummers werden je opgezonden en ik zie je opinie over ons blad met belangstelling tegemoet.

Herbert, Herwig, Siegfried en Olaf Verbeke, Antwerpen. — Zijn jullie de Vier Heemskinderen? Ik vond het prettig van jullie een brief te krijgen, doch moet tevens zeggen dat Kuifje's bons niet tellen om lid te worden van de club. De voorwaarden om lid te worden, verschenen reeds dikwijls in ons blad, zoek maar eens flink. Ik hoop spoedig nieuws van jullie te krijgen.

Lionel Rommens van Aalst en Noel Dewit van Heverlee. — Hip, hip, hoera! voor de nieuwe vrienden. Ik verwacht spoedig een lange lijst van nieuwe lezers door jullie gemaakt!

Erik Maas, Antwerpen. — Dank voor je vriendelijke brief. Je lidkaart zal je opgezonden worden en ik heet je hartelijk welkom.

J. Mortier, Tielt. — Het tweede deel van « De Zwaardvis » zal niet voor September a.s. verschijnen. Zodra het album van de pers komt, wordt dit in ons bland in grote letters aangekondigd.

De Wilde, Antwerpen. — Ik hoop dat alles thans in orde is en je blad regelmatig besteld wordt.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

De Vrijbuiters van het Heksenbos willen het kasteel van Kessel plunderen. Ridder Jan en Koen kunnen de kasteelheer verwittigen en helpen de burcht versterken. De bandieten vallen aan...

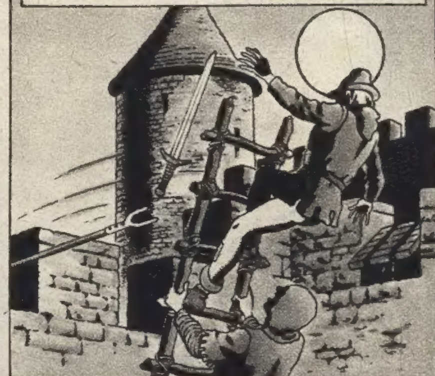

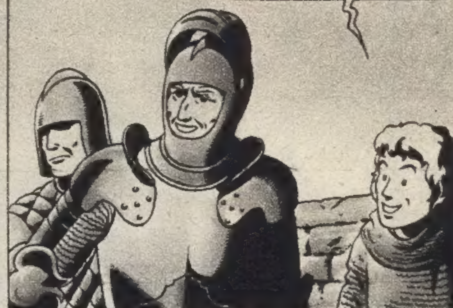

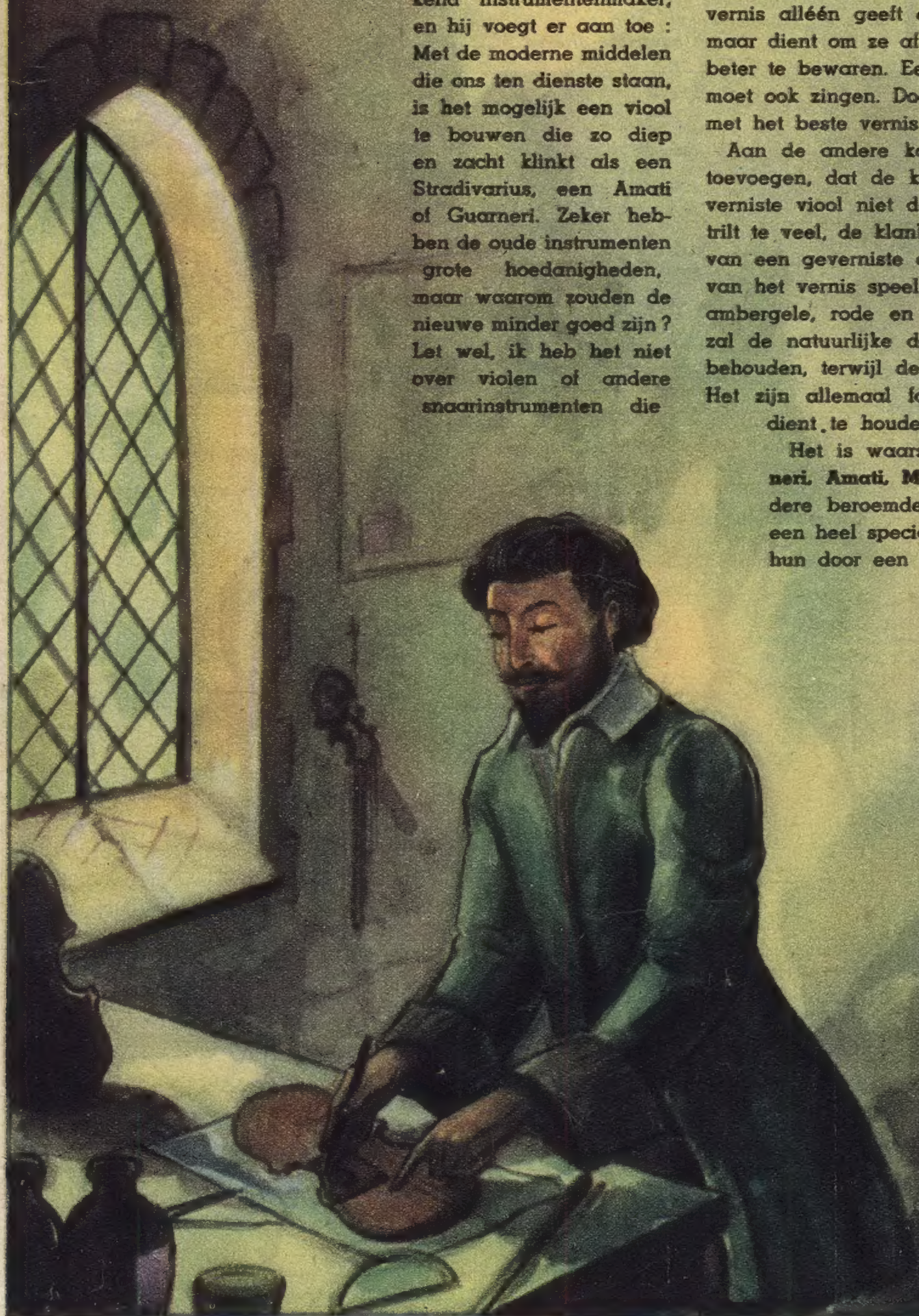
(Wordt voortgezet.)

Had Stradivarius werkelijk een geheim?

AF en toe lees je in week- of dagbladen dat er één van de zeshonderd Stradivariusviolen (of beter van de vijfhonderd negen en negentig, daar er één met de betreurde Ginette Neveu verloren ging) verkocht werd voor tientallen millioenen Frs. Waarom betaald men zulke schatten voor een Stradivarius? Is het omdat de instrumenten, vervaardigd door de beroemde meester van Cremona, zo zeldzaam zijn, of omdat de kwaliteit van deze violen beter, en haar klankrijkdom groter is dan die van een andere viool?

Met andere woorden : Yehudi Menuhin speelt het « Concerto in re », van Beethoven (ik ben er van overtuigd dat jullie dit kennen, Beethoven schreef trouwens maar één concerto voor viool) op een Stradivarius en daarna ditzelfde concerto op een andere viool (van kwaliteit, natuurlijk!) thans vervaardigd. Hoort de luisteraar, we spreken niet over de experten, het verschil?

— Neen, antwoordt Pierre Gaggini, een gekend instrumentenmaker, en hij voegt er aan toe : Met de moderne middelen die ons ten dienste staan, is het mogelijk een viool te bouwen die zo diep en zacht klinkt als een Stradivarius, een Amati of Guarneri. Zeker hebben de oude instrumenten grote hoedanigheden, maar waarom zouden de nieuwe minder goed zijn? Let wel, ik heb het niet over violen of andere snaarinstrumenten die aan de lopende band worden vervaardigd, doch over diegenen met veel zorg en toewijding door een modern meester gemaakt. Hij kan immers genieten van het volmaakte model, door de oude meesters ontworpen, alsmede van al hun opzoekingen, ondervindingen en ontdekkingen. De moderne instrumentenmaker beschikt over zeer oud, speciaal fijn hout. De echte instrumentenbouwer heeft die kunde in het bloed. Het is een talent dat van vader op zoon gaat, en in de familie blijft. Ze zetten er alles op de eer van hun vak hoog te houden en, zo mogelijk, enkele adelbrieven aan de lange lijst toe te voegen.

NIET HET VERNIS MAAKT HET INSTRUMENT

Heel dikwijls wordt er niet gezegd en geschreven dat de Stradivarius-violen zo hemels klinken, omdat de grote meester van Cremona een speciaal vernis had, dat hijzelf bereidde en waarvan de formule een groot geheim is. Heel zeker had Stradivarius een fijn vernis, maar al de rest is legende, want niet het vernis alléén geeft een viool haar klankschoonheid, maar dient om ze af te werken, mooier te maken en beter te bewaren. Een viool die niet gevernist werd, moet ook zingen. Doet ze dit niet, kan men haar dit met het beste vernis ter wereld niet geven.

Aan de andere kant moeten we hier echter aan toevoegen, dat de klank van een witte en een gevernisté viool niet dezelfde is! Een wit-houten viool trilt te veel, de klank is scherper, terwijl de klanken van een gevernisté dieper en warmer zijn. De kleur van het vernis speelt een belangrijke rol. Men heeft ambergele, rode en donkerrode tinten. De ene tint zal de natuurlijke doorschijnendheid van het vernis behouden, terwijl de andere de poreusheid schaadt. Het zijn allemaal factoren waarmee men rekening dient te houden.

Het is waarschijnlijk dat de meesters **Guarneri, Amati, Maggini, Montagnana** en nog andere beroemde Italianen, net als **Stradivarius**, een heel speciaal en fijn vernis gebruikten, dat hun door een of ander knap scheikundige van die tijd werd gemaakt.

In ieder geval wisten ze dat het vernis een rol speelde in het timbre van het instrument. Ieder instrumentenmaker, deze titel waardig, moet ook thans zoeken naar het juiste vernis en dit zelf bereiden, vermits er ook het uitzicht en het goed behoud van zijn instrumenten van afhangt.

Heel het geheim om een mooi en klankvol instrument te maken, ligt in het werk en de tijd die men er aan besteed, het zoeken naar nieuwe en betere materialen, de liefde en het talent van de artist voor zijn kunst!

De GIEREN der ZEE

Mark en Denis werden gevangen genomen door de Zwarte Gieren en met een duikboot naar de Noord-Afrikaanse kust gebracht. Samen met Jan, een vijand van de Zwarte Gieren, kunnen ze ontsnappen...

De drie vrienden stappen langs de kust...

De twee duikboten, die elkaar in die baai zouden treffen, liggen nu dicht naast een.

De twee duikboten verdwijnen en de douaniers nemen de benen...

Intussen...

Bij dageraad...

De « Ridder » wisselt met een der reizigers een paar woorden in het Arabisch...

(1) Kom, kom, vlug !

(Continua)

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die als verstekeling meereisde, brengt het er levend af. Hij komt na veel avonturen in de hut van een blanke. Hij zoekt zijn verdwenen medepassagiers Sophie en Yves. Plotseling hoort Dzidziri een akelige kreet...

DE TWEE VRIENDEN

In het midden van de open plek, met een geweer — zijn geweer — in de hand, stond Dzidziri en speurde oplettend de omgeving af. Langzaam draaide hij rond en liet zijn onderzoekende blikken glijden langs iedere struik en het kleinste bosje gras. Was dat een nieuwe valstrik? Een streek van die verraderlijke brousse die zijn avontuur kwam storen? Indien er een schaduw bewoog zou hij niet geaarzeld hebben te schieten, dat stond vast.

Er bewoog echter niets. Heel de natuur was roerloos en kalm, er was alleen de vlucht van enkele vogels en het voorbijzweven van een toekan.

Vluchten zonder meer? In de jeep springen en er vandoor rijden? Dzi dacht er niet aan. Iemand had geschreeuwd en hij wou weten wie dit was en waarom hij geschreeuwd had?

Heel langzaam en methodisch zocht Dzidziri. Steeds liep hij in een kring die hij voorzichtig wijder en wijder maakte.

— Indien er hier iets abnormaals is, zal ik er wel de hand op leggen of... het zou moeten zijn dat er niemand schreeuwde en ik gek ben. Maar ik ben niet gek!

Een kring en nog een. Hij meed de boomstronken, liep rond de struiken en soms glipte er vlak voor zijn voeten een insect of een kruipdier weg.

— Almachtig! Insecten en kruipdieren roepen toch niet!

Hij volgde nu de grens van de brousse. De zon zeefde haar stralen door de bladeren en eensklaps weerklonk een luide kreet door het woud:

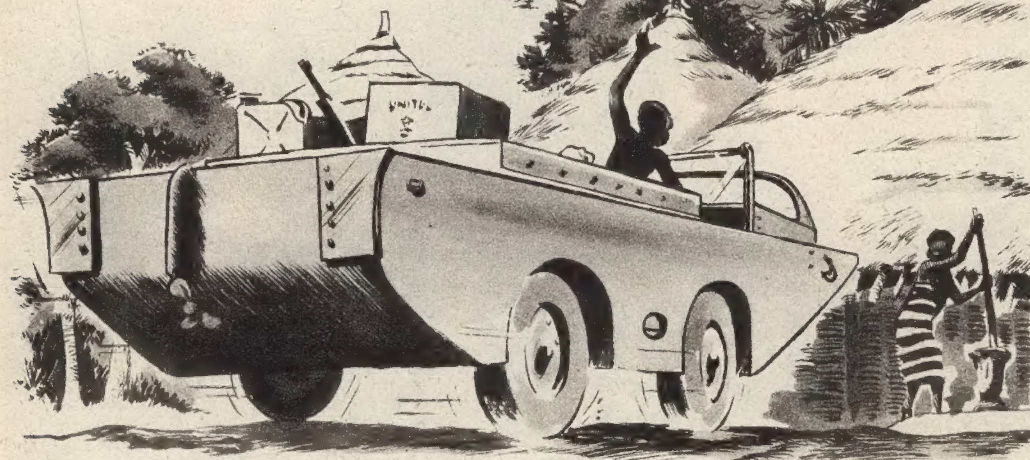
— Jijiri!...

Dzidziri stond stil en spitste alle zintuigen.

— Wat is dat voor een hekserij! Iemand riep me, daar wed ik m'n hoofd op... nu, als ik zeg m'n hoofd, meen ik m'n vinger... Maar het was mijn naam die geroepen werd!

— Jijiri!...

De jeep naderde Nyabassam...

Hola! Wie je ook bent, kabouter of kwelgeest, aap of duivel, kom te voorschijn!

En nogmaals klonk het:

— Jijiri!...

Het kwam vanuit de hemel. Dzidziri keek omhoog en wat merkte hij? Een zwarte massa die in een soort net hing en daar bengelde als een monsterachtige vrucht...

— Ben jij het Moehoe? Wat heb je uitgestoken om in die val te geraken?... Maar ik ben gek! Moehoe spreekt toch niet! Heiho, wie ben je?

Een meelijwekkende stem antwoordde:

— Laobé...

— Laobé? herhaalde Dzidziri. Mijn kleine vriend, die zo zwart ziet als roet? Ben jij het die daar voor Tarzan speelt? Wacht, jongen, ik kom je halen. Er moet een middel zijn om je weer op vaste grond te brengen. Het duurde niet lang of Dzidziri begreep hoe het systeem in mekaar stak. Het was trouwens heel eenvoudig: een net van lianen was over de grond en een kromme tak gespannen. Zodra een dier — in dit geval was het Laobé — er op trapte, ging er een trekker over en de val sloeg dicht. Het gevangen wild bleef er in hangen tot de jager het bevrijdde. Met een koord uit planten gevlochten, kon men de tak naar beneden trekken. Dzidziri klampte er zich aan vast, wat lang niet gemakkelijk was en Laobé vermenigvuldigde zijn raadgevingen.

— 't Is al goed, zoon van de nacht! Zie je dan niet dat er wel vier mannen nodig zijn om deze tak te plooien?

Zonder er zich nog verder het hoofd om te breken, klom hij gewapend met zijn mes op de boom en sneed de lianen door. Het net scheurde en Laobé viel hals over kop naar beneden. De jongens vlogen mekaar om de hals, feliciteerden, drukten en omhelsden mekaar.

— Wel, kroezelkop, hoe ben jij uit de handen van de Zonen van de Krokodil gekomen? Je bent slimmer dan ik dacht... En Sophie? Heb je haar nog weergezien? En Yves?

Als enig antwoord op al deze vragen schudde Laobé het hoofd.

— Jij zegt eeuwig en altijd ja!... Leef je nog? Ja. Ben je dood? Ja. En daar moet ik nu wijs uit geraken!

De kleine neger babbelde en hakkelde en maakte allerlei gebaren om zich verstaanbaar te maken. Dzi onderbrak hem:

— Ach, wat doet het er toe. We moeten hier wegkomen, dat is het bijzonderste. Zou je je weg terug vinden? Ja, om bij de Zonen van Simba te geraken... Simba...

En Dzi sprong op en bootste een leeuw na. Laobé lachte. Heel zijn rond en goedig zwart gezicht lachte en zijn witte tanden schitterden.

— Kom, zei Dzidziri.

Hij bracht Laobé naar het kamp en toonde hem de auto.

— Met dit tuig gaan we Sophie redden. Geloof je me niet? Wel, dan ken jij Dzidziri nog niet goed!... Zwijg, en help me!

De benzinevoorraad werd in de amphibiewagen geplaatst evenals al de geweren en de munitie. Natuurlijk werd de proviand niet vergeten.

— Want, m'n beste Laobé, wat jullie daar koken — sta toe dat ik het zeg — is weinig aantrekkelijk!

— Ja, antwoordde de negerjongen.

Neen, een dwarskop ben jij niet!

— Ja, herhaalde Laobé.

— En nu vooruit! Stap in!

— Ja, knikte de kroezelkop nog eens, maar hij bewoog niet.

Dzidziri pakte hem vast, duwde hem voort en hees hem in een zetel, dan sprong hij achter het stuur en zette de motor aan. Laobé schreeuwde van angst en Dzidziri moest hem met vaste hand neerdrukken.

— Geen zorgen, m'n lieve, kleine zwartkop!

Laobé bleef zitten, maar het kostte hem veel moeite. De jeep zette zich in beweging, eerst achteruit, dan vooruit... Hotsebotsend ging het nu over het gras, de kuilen en bulten van de brousse. Laobé's bewondering voor Dzidziri groeide bestendig. Het leeuwtje met de rode haren, was een god die een stuk mechaniek tot leven kon wekken.

— Welke richting moeten we uit?

— Ja, zei Laobé en wees ze met de arm.

Dzi duwde krachtig op het gaspedaal...

Toen de schemering viel en nadat ze zich een oneindig aantal keren van richting hadden vergist, kwamen ze op het grondgebied van Nyabassam.

Een vrouw die met een zware knuppel in een mortier, niets meer dan een uitgeholde boomtak, stampte, had de auto 't eerst opgemerkt. Ze schreeuwde zo luid dat men het tot aan het andere eind van het dorp kon horen en al de Zonen van de Leeuw met het wapen in de vuist naar buiten stormden. Ze waren gereed om de aanval af te weren...

Dzi claxoneerde dat het een lust was en Laobé, die zich reeds had aangepast aan de tantasieën van zijn blanke vriend, zwaaide met de armen in de richting van de bewoners van Nyabassam. Zijn mimiek zei heel duidelijk:

— Ik ben het, Laobé, die jullie opgegeten waanden door de krokodillen van het moeras... Hier ben ik terug en ik heb het Leeuwtje met de vlammende haren ook meegebracht!

Van overal weerklonken de kreten:

— Uuuuu! Kulumkula heeft Laobé, ons kind beschermd... En met hem diegene die door ons werd opgenomen... Uuuuu!

De tamtams roffelden en de Zonen van de Leeuw naderden al dansend. Dzi stopte in het midden van het grote plein, waar hij zoveel angstige uren had doorgemaakt. Daar verscheen Nomogo-Kooso, de leider-tovenaar. Hij sprong op Dzidziri toe, drukte hem en wreef zijn neus tegen de schouder van de jongen. Dan keerde hij zich tot zijn dorpsgenoten en sprak:

— Onze vriend is weergekeerd. Hij heeft de Zonen van de Krokodil verslagen.

Dzidziri greep hem bij de arm:

— Nog niet, maar ik heb mijn vrienden teruggezien. Ik vond de vrouw met de haren zo blond als de zon op het middaguur... en ik vond ook de man die sneller vliegt dan een vogel...

Inwendig feliciteerde Dzi zich om z'n welsprekendheid. Alle blikken waren op hem gevestigd en hij vervolgde:

— Stilte, geen tamtam geroffel. Ik zal mijn vrienden verlossen... met jullie hulp, en alleen de drukkende hitte van de brousse en de negers als versteend om de blanke geschaard...

— ...En dank zij dit hier...

Met een theatraal gebaar wees hij naar zijn jeep...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK:

LEVENDE ROTSEN

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

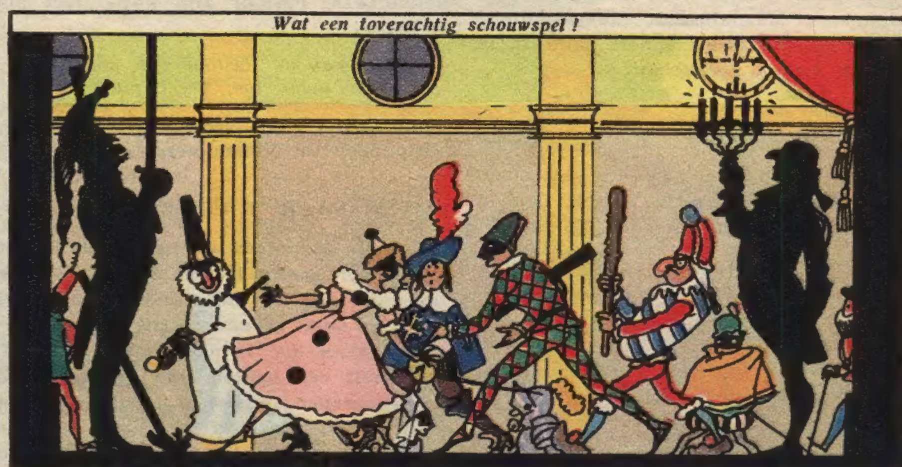
De keizer belast Hassan en Kaddoer met de opsporing van Montbidon die uit de gevangenis ontsnapt is. Ze zoeken tevergeefs. Op zekere dag heeft Hassan echter een geniaal idee...

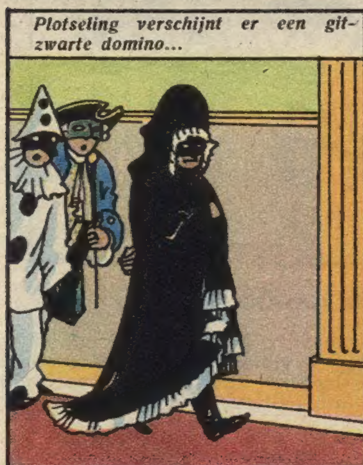

Zo lacht ons volk

De Vlamingen lachen gaarne bij elke gelegenheid, en als er geen geschikte gelegenheid is, dan maken zij er een. Zelfs in oorlogstijd zwerft Uilenspiegel door het land en strooit kwistig het zaad van de gezonde lach in ons ontvankelijk hart. En dit zaad kiemt, het plantje groeit tot een geurige bloem met levensvreugdwekkende kracht, die van ons allen gezonde, blijde mensen maakt.

De Vlaamse lach groeit echter in menig geval tot spot, en wie kan men daarvoor beter als mikpunt nemen dan de evenmens, en liefst de inwoner van een naburig dorp ?

AAN SPOTMANNEN GEEN GEBREK

NIET alleen het ene volk, maar ook het ene dorp drijft de spot met het andere. Wie daarvan nog niet zou overtuigd zijn, moet de honderden scheldnamen maar eens naspeuren, die zowel in Noordals in Zuid-Nederland gebruikelijk zijn. Ook elders in Europa schijnt het gebruik algemeen te zijn geweest. De meeste spotnamen zijn vermeld in de zes boeken over « Nederlandse Volkshumor » van Jozef Cornelissen, waarin men Schapekoppen, Rogstekers, Maanblussers, Muggespuiters, Kwekkers en Kasseistampers **aantreft, in bont en vrolijk gezelschap.**

GALGENHUMOR

MAAR niet alleen in de spotnamen komt de humor tot uiting, ook in tal van rijmpjes en gezegden. Zo b.v. :

Bidder, dokter, doodgraver, apotheker,
Zijn vier vrienden, dat is zeker!
Wanneer die bidden om hun dagelijks brood
Dan bidden er twee om ziekte
Dan bidden er twee om ziekte
En twee om de dood...

Hetgeen eveneens geschetst wordt in de zegswijze : « De een zijn dood, is de ander zijn brood. »

SUISSE MIJNHARDT

TE 's Hertogenbos wordt als « echt gebeurd » het verhaal verteld, dat er vroeger eens « suisse » was in de kerk, die soldaat was geweest en Mijnhardt heette. Op 'n Zondagmorgen was hij tijdens de preek ingedompeld. De pastoor sprak juist over de Liefde Gods, en riep eensklaps uit : « Mijn hart is Uw hart en Uw hart is mijn hart ! » En bij begeleidde deze laatste woorden met zo'n harde slag op de preekstoel, dat de suisse Mijnhardt wakker schoot en riep :

« Present, kapitein ! »

DE PASTOOR EN ZIJN KOE

DE volkshumor treedt eveneens te voorschijn in de volksliedjes, zoals in het leuke « De Pastoor zijn koe », met als refrein :

't Is van de Pastoor zijn koe!
Vreet maar toe, vreet maar toe,

Dit liedje werd vroeger gezongen van Groningen tot Vlaanderen.

HIJ IS NAAR 'T PIERENLAND

JA, zelfs met dood en begrafenis wordt soms de spot gedreven. Zo zegt het volk over iemand die het tijdelijke met het eeuwige heeft geruild : « Hij is gaan mollen vangen, hij is naar het pierenland, hij heeft een houten frak gekregen, hij is gaan repen snijden of... 't is de schuld van die bij zijn sterfbed waren, want ze hadden hem maar aan de klap moeten houden ! »

DE KWEZEL EN HET KINDEKE JEZUS

ALGEMEEN bekend is in Vlaanderen het verhaal, dat een oude kwezel vóór het beeld van Onze-Lieve-Vrouwke eens om een man vroeg. De koster, een olijke kwant, die juist achter de pilaar verscholen zat, hoorde dit en antwoordde met een piepstemmetje : « Ge krijgt er geen, ge krijgt er geen ! » Het kwezeltje, menende dat het Kindeke Jezus dit gezegd had, antwoordde bestraffend : « Gij, onnozel kindeke, wat wil gij U daarmee bemoeien? Laat uw moeder spreken ! »

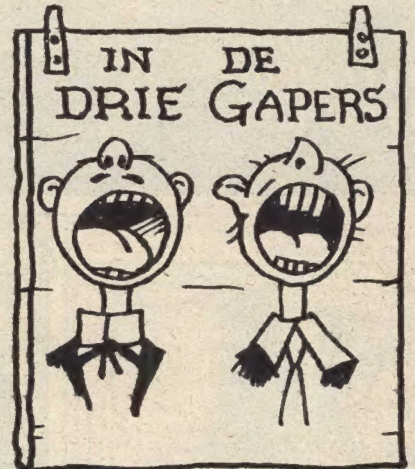
BIJ SINT JORIS EN DE DRAAK

ER kwam eens een bedelaar om een almoes vragen in een landelijke herberg met het uithangbord : « Bij Sint Joris en de Draak ». De waardin kwam vóór en snauwde de arme kerel brutaal af. maar de bedelaar was ook niet op zijn tong gevallen en vroeg : « Zou ik misschien eerst eens met Sint Joris mogen spreken ? »

HA, DIE BOEREN VAN OLEN !

TOEN men te Olen eens een diepe waterput gegraven had, wist men niet wat aanvangen met de grond, die er uit opgedolven was. Toen groef men een nieuwe put, om er de aarde in te gooien, maar toen zag men dat er weer zo'n hoop lag ! Om te weten, hoe diep de put was, legden de Olenaars er een eiken paal over; de eerste ging er aan hangen, de tweede hing aan zijn voeten, de derde aan de tweede, enz. Maar toen er reeds vijf mannen te bengelen hingen, riep de eerste dat hij 't niet meer houden kon en eerst eens in zijn handen moest spuwen...

DE DRIE GAPERS

NIET alleen in het volksverhaal, maar ook in de volkskunst komt de gezonde Vlaamse lach tot uiting. Zo bevoorbeeld op de uithangborden en gevelstenen :

In de donkere Wolk,
De baas eerst zat
En dan het volk.

HET HOOGLIED VAN DE ARBEID

's Zondags kaarten, drinken, kerken,
's Maandags ongeschikt tot werken,
's Dindags nog eens duchtig gapen,
's Woensdags eindelijk uitgeslapen,
's Donderdags op 't werk bezinnen,
's Vrijdags eens met moed beginnen,
's Zaterdags het weekgeld innen
En — hoera ! Opnieuw beginnen !...

OVERAL, in elke uiting van volksaard en volksgemoed, komt de humor te voorschijn. Tijl Uilenspiegel leeft nog, in elk van ons. En hij leert ons, dat een blijde lach, een leuke kwinkslag, een vrolijke mop de beste medicijn vormen in drukkende dagen.

Greta BERGEN.

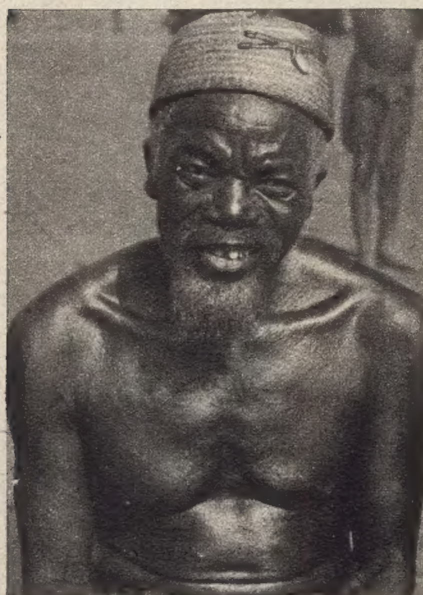
KONGOLESE KOPPEN

Alhoewel Kongo nu maar zeventien uur per vliegtuig van ons verwijderd ligt, weten we bitter weinig over onze rijke kolonie en zijn bevolking. Op deze bladzijde brengen we enkele originele foto's over de Kongolese jeugd die ook reeds veel van « Kuifje » houdt, maar dan nog maar zoals de allerkleinsten bij ons : om urenlang naar de beeldekens te kijken en zich alles te laten vertellen (door een blanke missionaris).

1. EEN BEETJE TOILET MAKEN — Op de eerste foto links zien we een negertje wiens toilet verzorgd wordt op een eigenaardige manier. Stel je maar eens voor dat je moeder je volgende Zaterdag ook zo eens « verzorgde » !

2. ECHTE DWERGEN — Zoals je vroeger reeds in « Kuifje » gelezen hebt, leven in Kongo de grootste en de kleinste mensen ter wereld. Hier ziet men een dwerg met twee negerknapen. Zou je niet graag met zo'n mannekes spelen ?

3. EEN FREULEKE — Moesten onze lezeressen in Kongo wonen, dan zouden ze zo'n meisje tot speelgenoot krijgen. Zouden onze freulekes zich met de Kongolese wel goed kunnen verstaan ?

4. GROOTVADER. — Niet alleen onze grootvaders zijn kindervrienden bij uitstek omwille van hun onuitputtelijke reserve wonderbare verhalen. Ook in Kongo kunnen de opa's beter vertellen dan wie ook. Als ze beginnen over de grappen van Tule, de Kongolese Uilenspiegel, dan komt er niet vlug een einde aan.

5. DRIE GEZWOREN KAMERADEN — Dat zijn drie van de vrolijkste rakkers van het dorp waar de fotograaf gewerkt heeft. De broek van de middenste knaap mag men niet te nauwkeurig bekijken. Hij waant zich reeds rijk omdat hij er een heeft !

6. EEN SPEL DAT WE KENNEN... speelt deze jongen ook met veel plezier. Met zijn reep stuift hij heel het dorp door en vele rakkers benijden hem dit prachtig speelgoed. Maar ze mogen er af en toe ook eens mee spelen... als ze beloven 't niet kapot te doen.

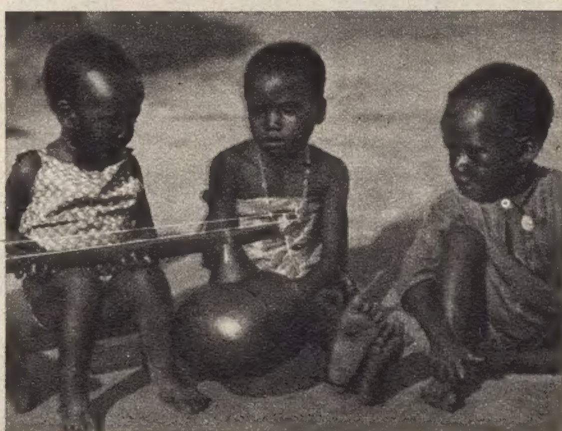
7. INDIAAN SPELEN — Kennen onze Kongolese rakkers ook. Ze hoorden reeds menig verhaal over de Zonen van de Prairie en met een « mooie vederbos » beleven onze negertjes ook boeiende avonturen. Hun speelterreinen zijn natuurlijk wat groter dan de onze.

8. HOOR DE MUZIKANTEN — Voor al wat klanken voortbrengt, hebben grote en kleine negers een grote verering. Wie een muziekinstrument bezit, is een man van aanzien. Zie die twee knapen maar eens begerig kijken naar het kostbaar bezit van hun makkertje !

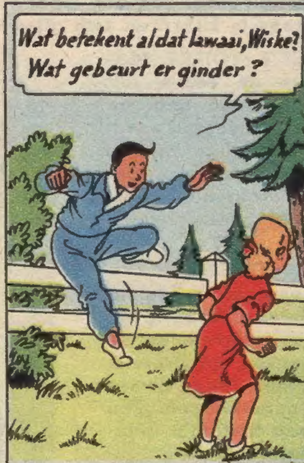

DE TARTAARSE HELM

Lambik, Suske en Wiske doen aan sport. Suske schiet en een pijl vliegt het bos in. Wiske zoekt de pijl en hoort schelden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

Alex heeft Segabal en zijn handlanger gevolgd naar een villa verborgen in het groen. Hij brengt gouverneur Gracus op de hoogte en weldra...

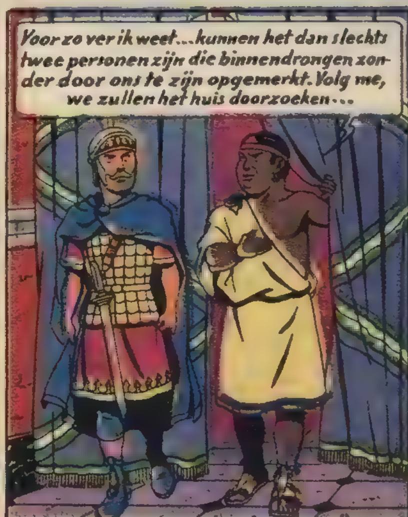

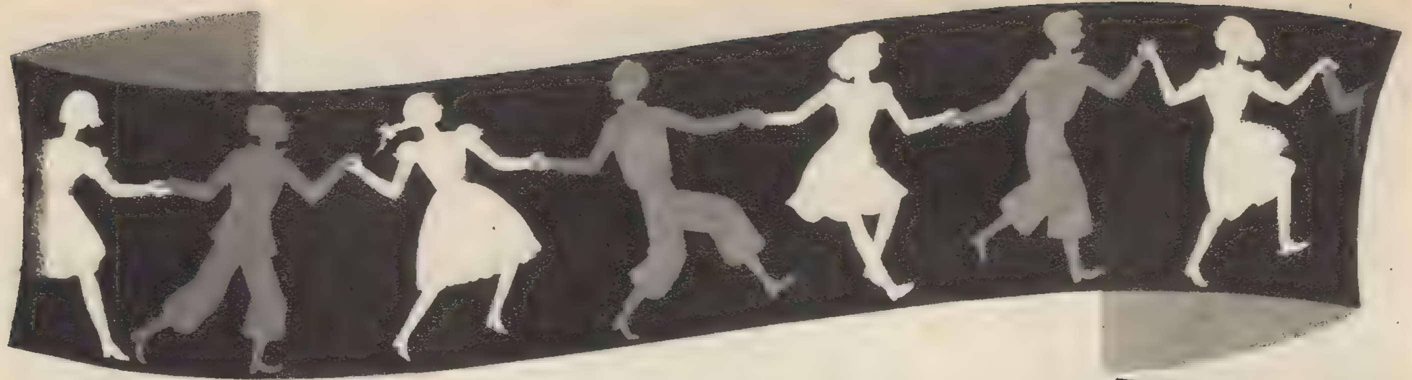

(Wordt voortgezet.)

STATISTIEK
I. Jongens
Verkiezen broers : 63,15 %
Verkiezen zusters : 36,85 %

Broers of Zusters?

STATISTIEK
II. Meisjes
Verkiezen zusters : 60,65 %
Verkiezen broers : 39,35 %

IN onze reeks openbare onderzoeken « Jullie krijgen het woord », hebben we in nummer 14 van 5 April jl. de vraag gesteld : « Wat heb je liefst, of wat zou je liefst hebben : Broers of zusters ? »

We hebben talrijke antwoorden ontvangen en publiceren hieronder enkele van de beste.

Onze statistiek schijnt uit te wijzen, dat jongens het liefst met jongens stellen, en meisjes zusters verkiezen boven broers.

VOOR MIJ : EEN WISKE !

De ooievaar moest mij een zusje brengen, maar geen p...kous, geen zuurkous of geen kruidje-roer-mij-niet. Liefst had ik zo'n Wiske, dat zot is van een Schalluileke, dat me niet in de steek laat en overal een uitweg vindt. Dat zou ik leuk vinden, zo'n meisje met een onschuldig gezichtje, een luchtig kleedje, 'n vlindertje in het haar en bereid mama te helpen bij 't poetsen van het vaatwerk... in mijn plaats. (Herman Deleu, Gent : abonnement van zes maanden.)

IK BEN VOOR DE AFWISSELING !

Liefst heb ik van alle twee wat. Als je alleen zusjes hebt, word je altijd geplaagd, en als je allemaal broers hebt, is het altijd vechten. Heb je ze beiden, dan zul je je nooit vervelen ! (Paul Servi, Turnhout : abonnement van drie maanden.)

WAAROM IK EEN BROER VERKIES ?

Als ik mocht kiezen, dan zou ik nogal wat liever een broer hebben dan een zusje. Ja, zo'n stoere, flinke kerel die tegen een ferme bots kan. Geen bleeksnuit, noch zo'n kruide-roer-me-niet, dat hemel en aarde in beweging zet, als men het maar even aanraakt ! Jongens, jongens, wat zouden we een pret hebben en wat zou er gevochten worden ! Tegen onze pa kan ik 't niet halen, maar met mijn broertje zou ik de wereld veroveren. Neen, niemand zou veilig zijn voor onze streken, en nooit zouden we ons vervelen. Och ! had ik toch maar een broertje ! (Rudi de Wachter, Deurne-Antwerpen : een Kuifje's pet.)

ONDANKS DE HAARTREKKERIJEN...

Ik spreek uit ervaring, want ik heb een schat van een zus. Toch heb ik liever broers, al trekken ze me voortdurend bij de haren. Maar het is zoals met Suske en Wiske : we helpen elkaar altijd. Daarom geef ik, ondanks de haartrekkerijen, de voorkeur aan de ondeugende broers. (Lucie Speyer, Brussel III : een boek.)

HUN TONG IS MINDER GESPLETEN...

Ik verkies een broer, omdat ze manhaftiger en sterker zijn. Je kunt er op rekenen in nood en overdragen ligt niet in hun natuur. Hun tong is minder gespleten dan die van 't zwakke geslacht. Je kunt er je krachten tegen meten in de sport en in 't spel. Je strijdt er mee in vriendschap en toch hardnekkig. Kortom, een broer is praktischer in je jongensleven ! (Herman L'Ecluse, Dilbeek : een Kuifje's pet.)

Kuifje ondervraagt zijn vrienden

WAT ZOU JE KIEZEN ?

Stel je voor dat je van een ziekte genezen bent, doch gedurende een hele maand het huis en de tuin niet mag verlaten. De volgende voorwerpen worden je aangeboden om je op te vrolijken : een geweer met schietschijf — een groot woordenboek — een meccano — een muziekinstrument — een voetbal — een grote schilderdoos met penselen.
Wat kies je en waarom ?
Het antwoord, maximum tien regels, moet in ons bezit zijn vóór **Dinsdag 29 Mei.**

LAAT HET MAAR GELIJK HET IS

Ik heb twee broers en twee zusters en ik zou er niets meer bij willen. Wie ik het liefst heb, hangt af van de omstandigheden. Nu eens zouden het mijn broers zijn om mee te ravotten en dan weer mijn zusters om het huiswerk te verrichten of om mee te spelen. De keuze tussen de twee zou dus heel moeilijk zijn... (Henri Coene, Brugge : een boek.)

TOCH LIEVER EEN ZUS

Ik heb liefst een zus, want met twee broers kom je nooit overeen, maar met een zus wel. Je hebt er ook al wel eens ruzie mee, maar over 't algemeen wil mijn zuster niet hetzelfde hebben op hetzelfde ogenblik als ik. (Jozef van de Abeele, Brugge : een boek.)

OM TE PRATEN OVER DE SPORT

Het liefst zou ik broers hebben. Met hen kun je nog eens praten over voetballen, koersen en andere sporten. Wanneer je een zuster hebt, bekijkt ze je omdat je kleren vuil zijn. Wil je eens naar de cinema of een koers gaan, zijn de zusters daar om stokken in de wielen te steken. Een broer zegt in dit geval : « Moeder, laat hem maar meekomen, ik sta er borg voor. » (Michel Vansuyt, Wytschate-Ieper : een wimpel.)

OM TE VECHTEN IN 'T BED

Liefst zou ik een broertje hebben, omdat ik er beter mee kan spelen, we elkaar zouden helpen in 't leren en goed zouden kunnen vechten in 't bed. (Water Steeland, Antwerpen : een wimpel.)

VOLGENS MIJN GEDACHT...

zou ik liefst broers hebben, en in een andere zin zusters. Broers heb ik liefst, omdat ik ook van dat ras ben, en zusters dienen voor het werk !... (Gaston Merckx, Puurs : een spel.)

De avonturen van Kwik en Flupke

VERBODEN !

Hola, een portefeuille !

Suiker- en Banketbakkerij.

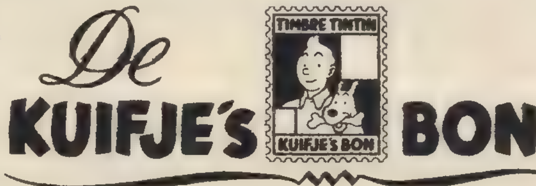
Slagroom

IJS

Politie-commissariaat.

HERGÉ

De KUIFJE'S BON

Een lezer schrijft : « Beste Kuifje, Ingesloten 100 punten en stuur me daarvoor twee voetballen ! » Een ander lezer vraagt hoeveel punten hij moet opsturen om rolschaatsen of een album van Hergé te krijgen? Nog een ander stuurt me 50 punten voor « een cinema-apparaat ».

Ik moet geloven dat jullie vreselijk verstrooid zijn bij het lezen van een tekst of hem helemaal niet lezen ! Voor het ogenblik zijn alléén deze prijzen verkrijgbaar die op de lijst vermeld staan en geen andere !

Heb echter nog een beetje geduld. Weldra staan er mooie chromo's op de lijst in de collectie « ZIEN EN WETEN », met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over de luchtvaart, de marine, luchtscheepvaart en nationale klederdrachten !

★

Wie houdt er van De Drie Musketiers ?

Twee mooie albums, evenals de vignetten om ze te illustreren kunnen bekomen worden op dezelfde wijze als « Reinaert de Vos » : vijf reeksen van 40 vignetten in ruil voor 50 punten per reeks en ieder album in ruil voor 600 punten; gelieve duidelijk te vermelden of je album I of II wenst.

★

Aan de lange lijst van de producten die reeds de KUIFJE'S BON bevatten, kunnen we thans de HEUDEBERT-BESCHUITEN toevoegen !

Ziehier in het kort de lijst van de geschenken die je kunt verkrijgen, dank zij de KUIFJE'S BONS :

1. De vignetten van « Reinaert de Vos » ...	50	punten.
2. Afdrukplaatjes « A » ...	50	»
3. Afdrukplaatjes « B » ...	60	»
4. Vijf prentkaarten get. door Hergé	70	»
5. Schrijfpapier van KUIFJE ...	80	»
6. KUIFJE'S WIMPEL (1) ...	100	»
7. Portefeuille KUIFJE ...	200	»
8. KUIFJE'S puzzle, reeks « A » ...	350	»
9. Blokjesspel KUIFJE (1)		
10. Abonnement op KUIFJE (10 num.)	450	»
11. Puzzle, reeks « B » ...	500	»
12. Album « Reinaert de Vos » ...	600	»

(1) Deze geschenken zullen weldra klaar zijn.

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau reizen naar Nusa-Penida in de hoop de gangsters, die ze reeds zo lang zoeken, bij de kraag te vatten. Barelli en de inspecteur stappen aan boord van « De Haai »...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

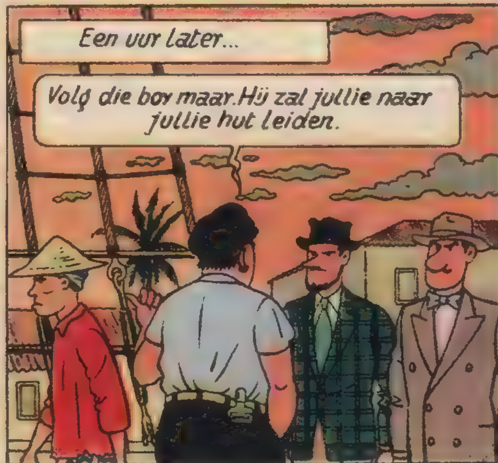

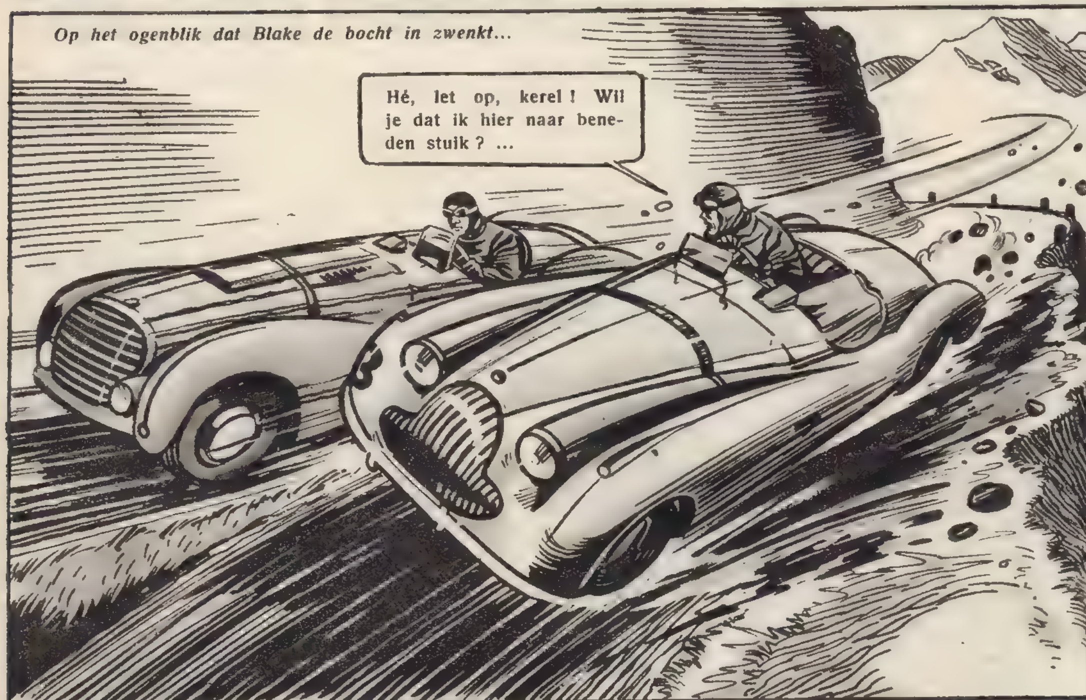
(Wordt voortgezet.)

DE RODE RAPIER

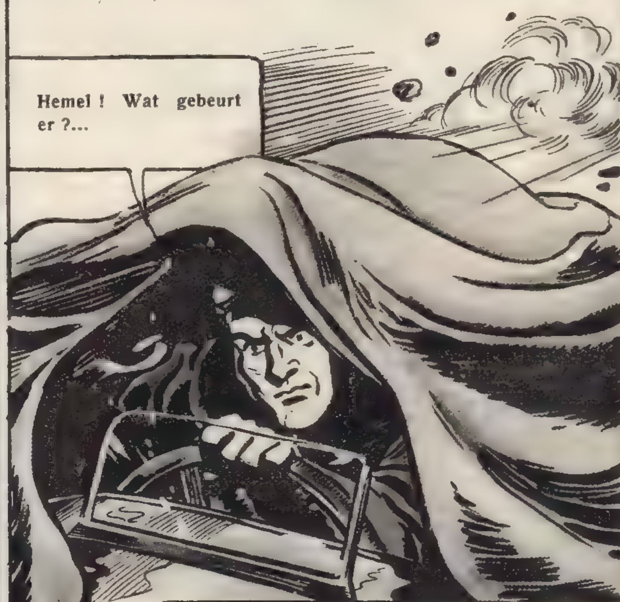

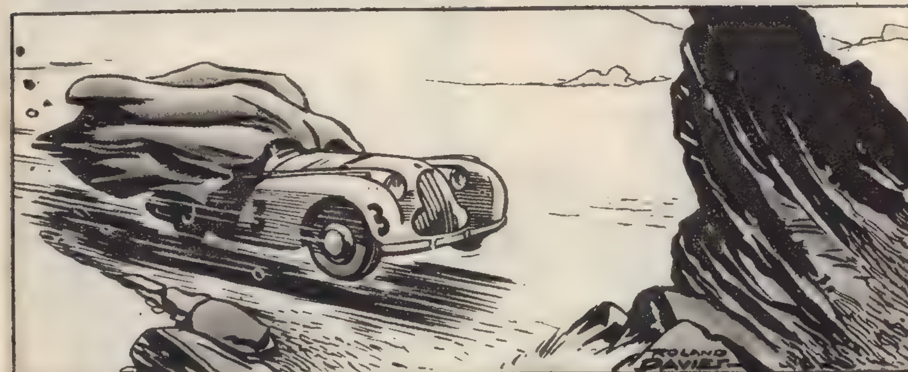
John Best en Sexton Blake nemen met de beroemde Rode Rapier deel aan de grote raid der Dolomieten. Ze weten niet dat gangsters de filmen in de motor verborgen hebben en deze, tijdens de koers, willen bemachtigen...

(Wordt voortgezet.)

WAAROM ZIJN DE MAROKKANEN GEBOREN LOPERS?

WANNEER er ergens een grote renwedstrijd ofte cross wordt ingericht, is men het reeds gewoon namen te lezen en te horen zoals : Mohammed ben Larbi, Mimoen, El Ghazi, Labidi, Boeali, El Mabroeck, Brahim, Lahoecine... De lopers die bij het afroepen van deze namen op de piste verschijnen zijn mager, hebben fijne benen en een gebronsde huid. Hun gelaatskleur en blauwzwarte haren verraden hun ooroorsprong. Ja, dat zijn de Marokkanen waarmee de Franse ploeg lauweren hoopt te oogsten. Dat zijn de Marokkanen die om hun uithoudingsvermogen en snelheid in iedere grote loopkoers zeer geducht worden.

Enkele, zoals Mimoen en El Mabroeck, hebben zich in Frankrijk gevestigd om er een sportieve loopbaan te maken. Anderen, en zij vormen zonder twijfel de meerderheid, glanzen een tijdlang als meteoren aan de sporthemel en verdwijnen na twee of drie jaar spoorloos. Waarheen gingen ze? Ze keerden eenvoudig naar hun vaderland, hun zand en hun bergen terug. Eens hun militaire diensttijd achter de rug, hebben ze geen lust meer in de vreemde carrière te maken; de stem van het vaderland is te lokkend en te dwingend. Van deze elementen heeft men echter vernomen dat er ginds in de bergen nog vele en misschien nog betere lopers wonen, wier namen echter nooit zullen vernoemd worden.

VOOR EEN STUK KATOEN...

Soms komen de Berbers uit hun hutten naar de grote steden waar er een loopwedstrijd werd ingericht. Het nieuws, dat de overwinnaar een stuk hel gebloemd katoen zou krijgen, was reeds weken te voren op het land en in het gebergte doorgedrongen.

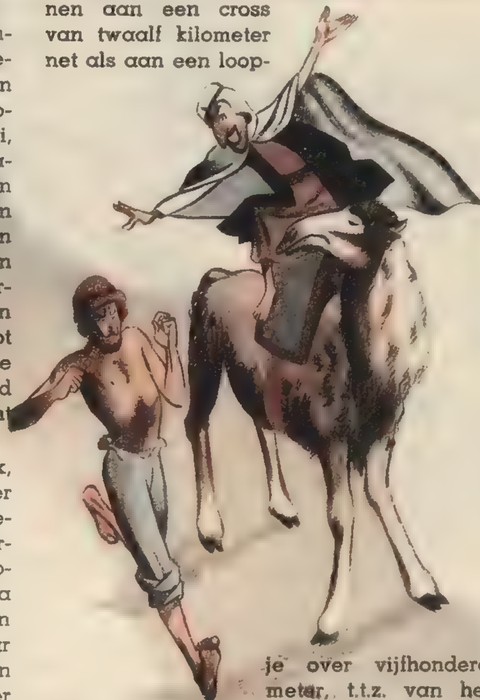
Een grote Berber, een herder, werd reeds bij het vertrek opgemerkt en won ook de lange koers met honderden meter voorsprong op de tweede. De grote Berber nam het stuk katoen in ontvangst, groette al de omstaanders en verdween.

Niemand heeft hem sedertien nog weergezien.

« ZE HEBBEN HET LOPEN IN HET BLOED ! »

Hoeveel onbekende kampioenen telt Marokko en het Atlasgebergte? Niemand zou het kunnen zeggen. Men weet alleen, dat ze slechts te zien zijn, op de dag van de koers en, om er te kunnen aan deelnemen, reeds uren en uren te voet komen.

Neen, ze winnen niet altijd, en dat komt niet omdat ze er de kracht niet toe hebben, of niet vlug genoeg zijn maar, omdat ze de techniek niet beheersen. Ze beginnen aan een cross van twaalf kilometer net als aan een loopje over vijfhonderd meter, t.t.z. van het begin af : op volle kracht.

Na enkele kilometers komt dan de onvermijdelijke inzinking. Ze vertragen hun pas, verzwakken zienderogen en komen deze inzinking, met een bijna bovenmenselijke krachtsinspanning, toch te boven. Moesten deze stoere Berbers hun krachten op voorhand berekenen en juist gebruiken, dan zouden ze steeds de eerste plaatsen in de wacht slepen.

De Franse kampioen Marcel Hansenne (hij was houder van het wereldrecord, vooraleer journalist te worden) schreef eens, dat deze mensen het lopen in 't bloed hebben. Hij vergeleek hun manier van lopen met deze van het fenomeen Zatopek. Ook hij kan een koers lopen op zijn eigen manier en van zijn lichaam een enorme inspanning en uithoudingsvermogen vergen. Lange tijd golden de Finnen, en trouwens al de Skandinaviers, als de beste lopers op lange afstand. Marcel Hansenne beweert dat de Marokkanen beter zijn en hun stijl die van de Noordelingen overtreft.

WAAROM KUNNEN DE MAROKKANEN ZO FLINK LOPEN?

De antwoorden die men hierop kan geven, zijn slechts vaag, niet op bewijzen, doch slechts op veronderstellingen gesteund. Op het eerste gezicht vindt men hiervoor inderdaad geen enkele aanwijzing. Ze leiden een sober, zelfs armoedig bestaan. Hun voeding is heel dikwijls zelfs te schaars, en men zou denken dat zij geen grote krachtsinspanning kunnen doen. Verder is er bij hen van oefening, verzorging, hygiëne en tactiek geen spraak. Men gelooft dus dat men de oorzaak verder moet zoeken. De Berbers immers zijn Nomaden of waren Nomaden. Sedert honderden en honderden jaren doorkruisen zij Noord Afrika in alle richtingen op zoek naar voedsel voor hun dieren.

Zou dit hun taaiheid, hun uitfoudingsvermogen verklaren? Is het daarom dat zij « geboren lopers » zijn? Misschien. Men weet het niet zeker.

MONSIEUR VINCENT

Vincent is enige erfgenaam van Mademe de la Herse en rijdt vol moed naar Marseille om het geld in ontvangst te nemen. De notaris maakt hem echter diets, dat de erfenis slechts uit schulden bestaat, gemaakt door een neef van de rijke dame...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

En weinige minuten na de zeer geslaagde uiteenzetting met de bandiet, rukte Vincent de deur open van het bureau van de notaris.

Maakt u zich om mij geen zorgen meer, meester Salignac ! Hier zijn de zes duizend ponden !

God ! Hoe is dat mogelijk ? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen ?

O ! het was zeer eenvoudig ! Hij was zich juist aan 't scheren; dat trof dus heel goed ! Ik heb hem zodanig ingezeept dat hij om genade riep en zijn geldkoffer opende !

M'n beste mijnheer de Paul, dat is een weinig gebruikelijk procédé !

Heel zeker, maar ik kan het u aanraden ! Het werpt vruchten af !

Vincent bracht zijn paard weg en slenterde met opgeruimd gemoed door de stegen. In zijn geest goochelde hij met de enorme som die hem in de schoot gevallen was. Duizend en één plannen maakte hij...

Weldra stond hij aan de haven. Er woei een lichte bries en de geur van het zeewater, de vis, pik en teer, het leven en de bedrijvigheid aldaar grepen hem zo aan, dat hij aan de bekoring niet kon weerstaan...

Waarom zou ik niet over zee terugkeren ? Ja, met de boot tot Aigues-Mortes, dan ben ik halfweg...

En diezelfde avond stond Vincent op het dek van de Minerva, die de volgde morgen zee .zou kiezen. De jonge man voelde zich heel gelukkig !

Het begin van de reis verliep onder de gunstigste omstandigheden; te gunstig naar de zin van onze reiziger... Ja, hoe kun je weten dat je zeewaardig bent wanneer het water spiegelglad is ?

't Is zo kalm vandaag !...

Ja, maar ik vrees dat het « de stilte vóór de storm » is !

Misschien had de zeeman zich vergist, want de hemel bleef strak blauw, maar er dreigde een gevaar wreder en gevaarlijker dan een tempeest...

Een zeil aan stuurboord !

(Wordt voortgezet.)

Het Leugentje om bestwil

VERHAAL DOOR YVES DUVAL — ILLUSTRATIES DOOR TIBET

GROOTVADER, heb jij nooit gelogen?

Het was Dirk die deze vraag met de onschuld van zijn zeven jaar op de man af stelde. Ik dacht dat hij zo zeer verdiept was in het op de proef stellen van het geduld van onze oude poes, dat hij geen antwoord verwachtte, maar ik vergiste me.

— Grootvader, heb je nooit gelogen? drong Dirk aan.

Ik kuchte even, zodat ik nog een paar ogenblikken langer tijd had die netelige vraag te herkauwen en antwoordde dan :

— Neen... ten minste zo weinig mogelijk... Soms is men, om groter kwaad te voorkomen, verplicht een leugentje te zeggen. Toch moet je altijd je best doen, nooit en nimmer te liegen, Dirk! Ik herinner me uit m'n kinderjaren een kleine, een onschuldige leugen, die nochtans veel verdriet veroorzaakte.

— Toe, vertel het eens grootvader!

— Op het einde van de vorige eeuw woonden oom Jules, tante Magda en tante Adrienne, die in 't klooster getreden is, dat weet je wel, op de buiten. Het was een prachtige nazomer en...

— Was grootmoeder er niet?

— Neen, toen kende ik grootmoeder nog niet, en je mag me niet steeds in de rede vallen, want anders kom ik voor slapenstijd niet klaar...

Onze buurvrouw was een grote, statige vrouw, maar met een streng en droog uiterlijk. Ze droeg steeds een hoed met grote pluimen en ze kon babbelen als een ekster. Je werd er doof van! Ze had mijn moeder in heur hart gesloten en kwam ons heel dikwijls bezoeken om wat gezelschap te hebben. Ze was voor een gezondheidskuur naar ons land gekomen, doch trappelvoette van ongeduld om terug naar Afrika te kunnen gaan, waar haar man wachtte.

Op zekere dag kwam ze na het middagmaal bij ons binnen met een groot pak. Het was een enorme vaas, en de schelle kleuren waren in onze ogen fantastisch mooi. M'n moeder wes zeer verheugd met dit geschenk.

— In uw plaats zou ik de vaas op de piano zetten, ze past er zo goed bij, zei onze buurvrouw.

— De vaas is prachtig en op de piano staat ze inderdaad uiterst goed, riep moeder, maar m'n beste Sophie, dat had je toch niet mogen doen. Z'n duur geschenk, het is werkelijk te veel!

— Neen, neen, bedank me niet, het is een klein souvenir. Ik vertrek weer naar Afrika en ik wou je dit klein geschenk geven, omdat je steeds zo lief voor me geweest ben, Alice!

En de twee dames omhelsden elkaar in een geruis van kant en taffetas...

Wij stonden er zwijgend en ontroerd bij en bewonderden de grote vaas.

★

Twee dagen later waren m'n ouders de hele dag weg. Het regende en we speelden in het salon. Het was een ruim vertrek en we konden er zo heerlijk verstoppertje en blinde koekoek spelen. Het is wel overbodig te vertellen dat zulks verboden was!

Plotseling maakte Jules een onhandige, wilde beweging, en boem... de grote vaas lag aan scherven op de grond! Dat was natuurlijk een ramp! We voelden ons allemaal verantwoordelijk en de meisjes begonnen te wenen. Wat zou moeder zeggen, wanneer ze vernam dat het mooi geschenk van haar vriendin stuk was? De arme Jules raapte de scherven op en door haar tranen heen las Magda, de oudste, de woorden : « Gebroeders Vanlaar, Antwerpen. »

— O, maar dat is de porseleinwinkel vlak bij de O.L. Vrouwkerk!

— We moeten er heen om een nieuwe vaas te kopen vóór deze avond!

Het was heel ver voor ons, we moesten bovendien het geld bij mekaar krijgen en een of andere geloofwaardige uitvlucht vinden om buiten te gaan. En onze huishoudster was tamelijk wantrouwig...

Zonder er verder woorden aan te verspillen, liepen we naar onze kamers om onze spaarpotten leeg te schudden. We telden alles samen en kwamen tot het bedrag van 24,65 frs. Ja, daar konden we toen nog iets mee aanvangen!

Magda en Adrienne zetten zich met een onschuldig handwerkje in de zetel en Jules en ik gingen eventjes bij een buurjongen spelen...

Nauwelijks de deur uit liepen we in stormpas in de richting van de stad. Toen was liften nog onmogelijk en we moesten heel de lange weg te voet afleggen. Gelukkig vonden we de winkel zonder moeilijkheden en tot onze grote opluchting ook dezelfde vaas voor 15,50 frs. Er was geen haar verschil tussen de twee, en welgemoed vingen we met het zware pak de terugweg aan.

Het was reeds laat toen we thuis kwamen en iedereen zat aan tafel. Jules trachtte het grote pak achter zijn rug te verbergen... We openden de deur...

— Haha, zijn jullie daar? Waar komen jullie vandaan en wat stop je achter je rug, Jules?

Het was vader die reeds thuis gekomen was.

— Niets, vader, antwoordde Jules zo rustig mogelijk.

— En wat is dat? Hij wees naar het pak.

Jules kon zich niet langer goed houden. Hij begon te wenen en wierp zich in moeders armen :

— Moeder, ik heb de mooie vaas van Madame Sophie gebroken, maar je mag niet boos zijn, want... ik... wij...

Wij wachtten allemaal op het omweer dat zou losbarsten en konden onze oren niet geloven, toen moeder lachend riep :

— Dat is prachtig! Goddank dat ik die lelijke vaas kwijt ben! Zolang Sophie niet goed en wel in Afrika was, durfde ik haar niet in de keuken zetten... maar nu... ween maar niet, jongen!

— Moeder, je hield toch van die vaas...

— Neen, helemaal niet, doch ik kon Sophie toch niet teleurstellen. Het zou haar verdriet gedaan hebben, indien ik gezegd had, ik vind je vaas lelijk!

Jules snikte nog heftiger :

— Moeder, in dit pak zit dezelfde vaas... we hebben haar gekocht van onze spaarcenten opdat je geen verdriet zou hebben over het verlies van... van...

Moeder was toen zo ontroerd, dat ze geen woord uitbrengen kon...

Victoria presenteert

CHOKO

Het Nikkertje

Onze twee vrienden zwieren vliegensvlug hun benen in de hoogte en...

...de luipaard schiet onder hen door, recht in de val!

Wie zou er nog over de eentonigheid van het woud durven klagen?

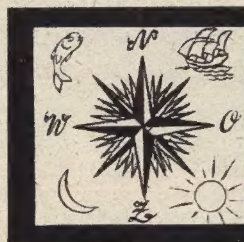
Plotseling struikelt de grenadier van Victoria over een boomstronk...

(Wordt voortgezet.)

DE NEDERLANDSE KOOPVAARDIJ-VLOOT

Volgens de statistieken was de Nederlandse Koopvaardijvloot in 1950 als volgt samengesteld : dertig passagiersschepen met 322.831 brt., 161 vrachtschepen met passagiersaccommodatie met 909.669 brt., 247 vrachtschepen zonder passagiersaccommodatie met 1.042.084 brt., 560 kustvaartuigen en 85 tankschepen.

uit de vier WINDSTREKEN

DIEREN VOORSPELLEN HET WEDER

ALS de pauw 's avonds roept, is het slecht weder in aantocht. De uil die 's nachts schreeuwt, voorspelt weersverandering, roept hij echter in de vroege morgen, betekent dit mooi weer. Wanneer de zwaluwen hoog vliegen, mag men droog weer, en vliegen ze laag tegen de grond, nat weder verwachten. De vledermuizen volgen hetzelfde voorbeeld. Hoog is droog weder en laag is regen.

Wanneer de haan kraait bij zonsondergang, regent het de volgende morgen. Hennen pikken hun vleugels en zoeken tijdig onderdak voor het slecht weder dat op komst is.

Eenden die laag en in pijlvorm boven het water vliegen, voorspellen regen. Vliegen ze hoog, is er wind in aantocht. Gaan de eenden van het water het land in, mag men zich aan storm verwachten.

Katten zijn rusteloos bij het naderen van de storm en hun pels geeft electrische vonken af wanneer men er over streelt. Ook honden zijn ongeduldig wanneer de storm nadert en zij eten dan gras. Schapen zoeken hagen en kanten op, in de hoop daar een beschutting te vinden voor het onweer dat op komst is. Ook het eekhoorntje is een weerprofeet en wanneer het in de Herfst heel veel eikels vergaart, betekent dit een strenge Winter. Sommige natuurkundigen beweren dat men aan het aantal keren dat een krekel tjirpt, de warmtegraad kan vaststellen.

DIE SLIMME JAN

JAN RUBENKAMP is een jongen uit Amsterdam die postzegels verzamelt. Toen hij hoorde dat prins Bernhard naar Zuid-Amerika reisde, schreef hij de prins of hij asjeblief niet enkele postzegels uit die verre, vreemde landen wou opsturen. En ja, uit Chili ontving Jan een dikke omslag volgepropt met mooie zegels die hij natuurlijk dadelijk in zijn album kleefde en als een schat heeft opgeborgen.

EENVOUDIGER KON HET NIET

Elsje : « Mijnheer, hoe moet men een visnet maken ? »

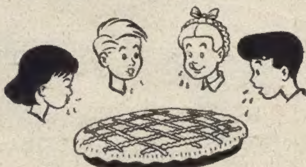
Ouwe zeerob : « Men neemt heel eenvoudig een handvol gaatjes en bindt die aaneen. »

WE GEBRUIKEN EEN VALSE METER

DE meter is een lengte-eenheid en het 40.000.000e deel van de lengte van de door de Parijse sterrenwacht lopende meridiaan, vastgesteld door een commissie benoemd door de Franse Nationale Vergadering in 1791. Later bleek de meridiaanlengte 40.0003.424 meter, met als gevolg dat de meter **0,0856 te kort was !** Om practische redenen werd deze correctie echter nooit aangebracht. De **standaardmeter**, gemaakt uit een legering van 90 t.h. platina en 10 t.h. iridium, wordt bewaard in het Pavillon de Breteuil, nabij Parijs.

HOE ZIET DE ATOOMBOM ERUIT ?

VOLGENS het tijdschrift « Look » heeft de atoombom van 1951 een lengte van 6 meter, een diameter van 3 meter en een gewicht van 4.500 kg. De bom ontploft 40 sekonden nadat zij werd afgeworpen. Het geheel ziet er uit als een enorme stalen paal of een dik waterreservoir met afgeronde neus. Het achterste van de bom is ketelvormig, doch loopt uit op een platte schijf met vleugeltjes. Het is de kleine cylinder, achteraan de bom, die deze op de gestelde tijd doet ontploffen.

ZIJ WAREN HET ROEREND EENS

Moeder : « Hoor eens, bengels, als jullie niet overeenkomen om die taart eerlijk te verdelen, zet ik ze terug in de kast ! »

Wim : « Maar, moeder, wij komen heel goed overeen. We willen allemaal het grootste stuk hebben ! »

ZO FOPT MEN FREDERIK

Een man stapt een herberg binnen en roept :

— Als ik drink, drink dan allemaal iets mee.

De aanwezigen bestelden een pint. Toen ze allemaal gedronken hadden, riep de milde schenkel.

— Als ik betaal, betaal dan allemaal mee !

WAT KREEG VINCENT AURIOL IN DE VER. STATEN ?

DE president van de Franse republiek heeft een reis gedaan in de U.S.A. en kreeg er een hele reeks geschenken ondermeer : een vishengel, vijf Canadese poppen, een houten beeldhouwwerk dat een Canadees familie-tafereel voorstelt, een olieverfschilderij en... een bergketen, die hij maar in de provincie Uykon heeft achtergelaten !

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Na een zeer bewogen dag wandelt Mortimer in de buurt van z'n hotel en ontmoet de grijsaard, die hij 's morgens tegenover Sharkey verdedigde. De grijsaard dankt Mortimer en geeft hem een talisman...

(Wordt voortgezet.)